

Помниш ли какъ ни успокои тогава? Най-после, Янко, и да има задгробенъ животъ и умрѣлитѣ да не сж умрѣли съвсемъ... така де... да ни окръжаватъ, защо пъкъ ще ни преследватъ? Ако има Богъ, а азъ вѣрвамъ че има, Янко, той е Богъ и за живитѣ и надъ умрѣлитѣ... Не може той да я остави да върши престѣпления... Не е ли така?

— Какво да ти кажа? — смути се Черного-ровъ. — Това що ми казвашъ е много право, така е, ако има разумъ въ свѣта. Ами ако нѣма? Ако нѣма? Не знамъ, но азъ се страхувамъ, боя се отъ нея. Отъ като умрѣ Здравчо, колчимъ си я спомня и ме разстройва. Ей така, нѣщо ме чегърта подъ лъжичката и въ главата ми става пусто... пусто... Чини ми се, че отъ това мога да полудѣя...

— Не приказвай така... безпокоишъ ме... Янко, не си дете ти! — сгълча го Надя и стана да умие кафенитѣ чашки.

И тѣ отново наплашени прекратиха този разговоръ. Черногоровъ излѣзе да разрива снѣга предъ входа на кжщата, а тя се залови съ домашна работа. Ситни снѣжинки почнаха да прехвърчатъ, сякашъ си играеха навънъ.

*

Наскоро следъ този день въ кжщи дойде и многоочакваното събитие. Всичко се случи и нареди най-добре. Акушерката пристигна на време, приготви си врѣла вода и бѣльо, и а самото раждане бѣше леко.

Малкиятъ, и този пътъ се роди момче, легеше завитъ като пакетче въ количката и по цѣли дни и ноци спѣше.

Въ стаята бѣше непрестанно топло, тихо и свѣтло отъ отраженията на дълбокия искрецъ снѣгъ